

Dr hab. prof. UAM Bernadeta Wojciechowska
Instytut Języków i Literatur Romańskich
Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym dr Magdaleny Dańko

Sylwetka Habilitantki

Pani dr Magdalena Dańko jest absolwentką Uniwersytetu Wrocławskiego, w którym w 2000 roku uzyskała dyplom magistra filologii romańskiej. Habilitantka kontynuowała studia z zakresu nauk o języku na Uniwersytecie Sorbonne Nouvelle Paris III potwierdzone w 2001 dyplomem magistra, a w 2003 dyplomem studiów trzeciego stopnia (DEA). W 2008 roku również na paryskiej Sorbonie obroniła pracę doktorską pt. *Analyse des interactions verbales en acquisition d'une langue 2 en milieu institutionnel*.

W latach 2004 -2005 i 2007-2010 Magdalena Dańko była zatrudniona w Instytucie Filologii Romańskiej Uniwersytetu Wrocławskiego najpierw na stanowisku asystenta, potem starszego wykładowcy; po części równolegle, w latach 2005-2015, pracowała także w Nauczycielskim Kolegium Języków Obcych. Od października 2012 roku do chwili obecnej zajmuje stanowisko adiunkta w Instytucie Językoznawstwa Uniwersytetu Opolskiego.

Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Jako główne osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 2019 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. dr Magdalena Dańko wskazała monografię w języku francuskim pt. *CONCERTO DES SONS. Du système slave au système roman dans l'enseignement de la prononciation en Français Langue Étrangère*, wydaną przez Wydawnictwo L'Harmattan, w kolekcji „Langue et Parole” ISBN 978-2-343-24921-6, EAN PDF: 9782140201615.

Praca stanowi raport z badań usytuowanych przez Autorkę na styku fonetyki eksperymentalnej i dydaktyki języka francuskiego jako obcego. Kwestie fonetyczne, podobnie jak ortografia, kojarzone z behawioryzmem i ćwiczeniami strukturalnymi, zostały wraz z przyjęciem podejścia komunikacyjnego i niemalże dogmatycznym odrzuceniem strukturalizmu w dużej mierze zmarginalizowane. Z dużym zainteresowaniem przyjmuję więc

tę publikację, która przywraca w pewnym stopniu ważność problematyki nabywania wymowy w języku francuskim przez osoby polskojęzyczne w kontekście glottodydaktycznym. Nie bez znaczenia jest fakt, że wskazana monografia wpisuje się w liczne wcześniejsze publikacje Habilitantki na temat nabywania cech fonologiczno-fonetycznych języka francuskiego przez polskich uczących się, budujące jej kompetencje i pozycję ekspercką w obszarze nauczania fonetyki.

Struktura monografii odzwierciedla logikę wywodu naukowego. We wstępie wyłożona została problematyka i teoretyczne źródła hipotez badawczych. Rozdział pierwszy *D'un système (slave) à l'autre (roman)* poświęcony jest porównaniu charakterystyki akustycznej systemem wokalicznego języka polskiego i języka francuskiego. Trzy kolejne rozdziały – rozdział 2 *Voyelles en contraste*, rozdział 3 *Interferences à maîtriser*, rozdział 4 *Vers une remédiation „sur mesure”* – przedstawiają dane z trzech etapów badania empirycznego. Pracę wieńczą wnioski, aneksy, bibliografia.

Głównym celem pracy sformułowanym we wstępie jest zaobserwowanie, jak samogłoski języka francuskiego są włączane do repertuaru fonologicznego i fonetycznego ucznia na poziomie A1-A2 posiadającego w swoich zasobach dobrze opanowane samogłoski języka polskiego jako ojczystego. Z fonetycznego punktu widzenia sytuacja ta dotyczy nabywania samogłosek języka drugiego, który jest znacznie bogatszy od systemu wokalicznego rozwiniętego w języku pierwszym.

Zgodnie z metodologią rozumowania naukowego realizacja celu wymaga przeglądu aktualnego stanu wiedzy, co zostało zrealizowane we wstępie i w pierwszym rozdziale książki zatytułowanym *D'un système (slave) à l'autre (roman)*. Przywołane ustalenia sięgają do początków badań fonetycznych, uwzględniają ich rozwój oraz współczesne odkrycia poczynione głównie dzięki nowym narzędziom pomiaru. Przedstawiony stan badań dotyczy w pierwszym rzędzie postrzegania dźwięków języka obcego jako warunku wstępnego do ich wymawiania. W tej perspektywie wspomniane zostały m.in. klasyczna koncepcja „sita fonologicznego” Trubieckiego (1939), efekt „magnesu percepcyjnego” (ang. perceptual magnet effect) Kuhl (1991), badania kontrastywne Best (1991, 1994, 2007) etc. Autorka oparła swoje rozumowanie również na literaturze z dziedziny fonetyki eksperymentalnej i akustycznej dotyczącej cech artykulacyjno-akustycznych dźwięków mowy oraz zależności pomiędzy brzmieniem a układem i ruchami narządów mowy. W tym kontekście omówiła prace nad strukturą formantową samogłosek, ich zakresów i źródeł wariacji, jakim ona podlega pod wpływem pozycji narządów mowy i innych czynników. Autorka umiejętnie zakorzeniła swoje pytania badawcze w określonych ramach i wyprowadziła z nich hipotezy

badawcze; w oparciu o literaturę uzasadniła własne wybory metodologiczne, a także sposób opisu i kategorie analizy danych zastosowane w części empirycznej.

Dużo skromniej przedstawia się część teoretyczna dotycząca teorii nabywania dźwięków mowy w języku obcym z dydaktycznego punktu widzenia. Habilitantka przywołała co prawda wiele nazwisk, można więc przypuszczać, że zna koncepcje wypracowane przez cytowanych autorów. Żałuję jednak, że ich wspomnienie pozostało zaledwie przyczynkowe i nie towarzyszyło mu systematyczne i krytyczne omówienie, które z pewnością wyraźniej uwypukliłoby oryginalny wkład własny Autorki. Emblematyczny dla tej tendencji jest sposób potraktowania koncepcji wieku krytycznego Lenneberga (1967), jednej z najbardziej kontrowersyjnych hipotez, będącej przedmiotem licznych eksperymentów, podlegającej na przestrzeni lat istotnym modyfikacjom. Magdalena Dańko posługuje się tą koncepcją w wersji z 1967 r. jako argumentem w swoim rozumowaniu na stronie 19, przemilczając jednocześnie problematyczny charakter tejże (zob. ostatnio Baumert et al. 2020; Singleton i Leśniewska, 2021) i jej ewolucję. Być może krytyczne omówienie pozwoliłoby jej uniknąć pewnej niespójności w prowadzonym wywodzie, gdy powraca do kwestii wieku na str. 21, zaprzeczając stanowisku Lenneberga twierdząc, że nabycie poprawnej wymowy po okresie dojrzewania „nie jest niemożliwe”, a na stronie 22 że może ona ewoluować przez całe życie. Te ostatnie twierdzenia są zgodne z dominującym stanowiskiem w sprawie wieku krytycznego, a niezgodne z wcześniejszym argumentem Badaczki. Pozwalam sobie podnieść tę niekonsekwencję, bo choć wydaje się drobna, to jednak może mieć poważne skutki praktyczne (wiemy jak ta błędna, jak się dzisiaj sądzi, hipoteza wpłynęła na wprowadzenie w wielu zachodnich systemach edukacyjnych nauki języków obcych od najmłodszych lat, z nie najlepszym skutkiem). Mój niedosyt budzi też sposób przedstawienia teorii interjęzyka i związanej z nią problematyki interferencji bez komentarza krytycznego. W efekcie miejscami można odnieść wrażenie, że systemy języka pierwszego i drugiego będące w kontakcie dostrajają się niejako same bez udziału podmiotu uczącego się, jego uwagi i wysiłku. Remediacyjny charakter ostatniego etapu badania własnego Autorki zdaje się przeczyc takiemu ujęciu, szkoda więc, że relacje między interjęzykiem a strategiami rozumienia i uczenia się i produkcji mowy podmiotu uczącego nie zostały bardziej systematycznie podjęte i wyjaśnione.

Wspomniane wyżej położenie akcentu na cechy systemów językowych bardziej niż na działania ucznia widoczne jest w pierwszym rozdziale *D'un système (slave) à l'autre (roman)*. Prawdę powiedziawszy tytuł tego rozdziału, a ściślej mówiąc sugestia w nim zawarta o zasadności rozważania cech fonetycznych w ramach rodzin językowych, nie

przekonuje mnie (bo czy na przykład język włoski nie jest fonetycznie bardziej zbliżony do języka polskiego niż do języka francuskiego?), szczególnie w kontekście dydaktycznym, w którym tylko jeden z języków z każdej rodziny jest aktywowany w procesie nauczania/uczenia się. Zresztą ta tytułowa sugestia nie została w rozdziale rozwinięta, tak jakby i dla Habilitantki nie była ona kluczowa dla problematyki pracy. Pominąwszy to zastrzeżenie, opis systemu fonologiczno-fonetycznego języka polskiego i języka francuskiego jest klarowny i wyczerpujący. Obejmuje on nie tylko dystrybucję fonologiczną obu języków, ale także zjawiska fonetyki kombinatorycznej (wzajemny wpływ elementów fonicznych) i cechy prozodyczne. Porównawcza charakterystyka struktury formantów samogłosek polskich i francuskich oraz opis każdej z nich z osobna przygotowały solidny grunt pod analizę przeprowadzoną w badaniu własnym Habilitantki.

Rozdział 2 *Voyelles en contraste* rozpoczyna część empiryczną monografii. Choć Autorka nazwała ten fragment pracy „pierwszym eksperymentem” właściwsze wydaje mi się rozważanie go nie jako eksperymentu, a raczej jako etapu badania mającego na celu początkową diagnozę. W tym duchu skłonna byłabym rozpatrywać również rozdział 3 jako uzupełnienie tejże diagnozy, a dopiero rozdział 4 uznałabym za eksperyment, w którym wprowadzona została modyfikacja i sprawdza się jej wpływ. Choć poszczególne części badania odpowiadają na różne pytania, to wszystkie one razem stanowią spójną całość, podporządkowaną wspólnemu zamysłowi metodologicznemu i układają się w logiczną progresję (od diagnozy po działania korekcyjne i ich efekty)

Pierwszy etap badania (lub jak woli Badaczka pierwszy eksperyment) dotyczył określenia wartości formantowych samogłosek języka francuskiego wymawianych w pozycji izolowanej przez 10 uczących się tego języka na poziomie A1-A2 i porównania ich „z prototypami wokalicznymi” języka polskiego oraz z wartościami referencyjnymi uzyskanymi w grupie kontrolnej. Celem tego pomiaru było uzyskanie obrazu „przestrzeni wokalicznej polsko-francuskiej” każdego z uczestników badania. Wytworzony obraz został uzupełniony w następnym etapie badania (drugi eksperyment), w którym samogłoski języka francuskiego pojawiały się w spontanicznych dłuższych wypowiedziach, w szerszym kontekście. Zastosowanie precyzyjnych narzędzi pomiaru ukazało, rzecz by się chciało namacalnie, tendencję do większej wariacji wewnątrz kategorii w języku polskim i bardziej skupione realizacje wokaliczne w systemie fonetycznym języka francuskiego, co w konsekwencji wymusza większą precyzję w wymowie samogłosek języka francuskiego. Ta prawidłowość pozwala lepiej zrozumieć trudności z jakimi mierzą się polskojęzyczni uczniowie.

Diagnoza odchylen w wymowie dźwięków języka docelowego stała się podstawą oceny trudności poszczególnych uczestników, zaznaczymy nie trudności odczuwanych przez ucznia ani też trudności postrzeganych przez nauczyciela, ale trudności „obiektywnych”, określanych przez fizyczne parametry zarejestrowanej mowy. Konfrontacja wymowy w pozycji izolowanej, ściśle kontrolowanej przez uczącego się, gdzie cała jego uwaga może skupić się na jednym dźwięku, z wymową w dłuższych wypowiedziach, gdzie kontrola musi obejmować wszystkie wytwarzane dźwięki a także inne podsystemy języka, treści, i interakcji zdaje się dostarczać kompletnego obrazu możliwości fonetycznych mówiących. W analizie i interpretacji wyników tego badania zabrakło mi refleksji nad wspomnianymi czynnikami uwagi i kontroli, można bowiem sądzić, że są one znaczące w perspektywie dydaktycznej. I bardziej ogólnie jeszcze ciekawa byłabym wniosków Badaczki co do wartości diagnostycznej obu tych ujęć, które z nich jest bardziej miarodajne, funkcjonalne. Innymi słowy, czy w praktyce dydaktycznej wystarczyłoby według Autorki wykonać nagrania dźwięków izolowanych, czy analiza dłuższych nagrań wnosi jakąś dodatkową, istotną dla nauczyciela i uczącego się wartość diagnostyczną. W kilku przypadkach zdarza się, że izolowane dźwięki są wymówione poprawnie, ale w dłuższej spontanicznej mowie pojawiają się odstępstwa od normy, powstaje również pytanie, czy podobne odstępstwa pojawiałyby się u rodzimych użytkowników języka francuskiego? Powyższe uwagi nie zmieniają faktu, że dwa pierwsze etapy badania, uwzględniając typowe dla nauki języka obcego konteksty wymowy dźwięków w sylabach i w dłuższych spontanicznych wypowiedziach dostarczyły diagnozy najwyższej próby, mimo, że zawężonej do aspektów technicznych badanego zjawiska.

Zaproponowana w dalszej kolejności metoda korekty odnotowanych u poszczególnych uczestników odchylen została wypracowana przez Magdalenę Dańko na podstawie metody Callamand (1981). Przedstawiając tę klasyczną już metodę nauczania fonetyki Habilitantka dokonała punktowych dostosowań wyprowadzonych z obserwacji poczynionych w pierwszym i drugim etapie badania. Myślę, że umieszczenie tych nowatorskich propozycji w tekście głównym, a nie jak to jest w przypisach (31, 32, 33, 34), pozwoliłoby lepiej wyeksponować wkład własny Badaczki uwzględniający eksplorowaną przez nią specyfikę nabywania fonetyki języka francuskiego przez polskich uczniów.

W końcowej części pracy czytelnik może zapoznać się z syntezą uzyskanych rezultatów i z płynącymi z nich wnioskami. Zastosowanie komputerowych narzędzi unaocznilo niestabilność i fluktuacje w wymowie samogłosek języka francuskiego oraz walory akustyczne, których korekta natrafia na najmniejszy i największy opór w badanej grupie. Dostarczyło ono również dodatkowych argumentów natury akustycznej do

kwalifikacji dźwięków jako nowych i podobnych, czasami wbrew intuicyjnym osądom, jak to miało miejsce w przypadku samogłoski [e] uznawanej powszechnie za podobną do [ɛ]. Ale chyba najbardziej doniosły wkład w stan wiedzy dydaktycznej stanowi wyłonienie, zdefiniowanie i wyjaśnienie działania mechanizmów – redukcyjnych, poszukiwania pozycji artykulacyjnych oraz efektów ich brzmienia, implantacyjnych – towarzyszących rozwojowi przestrzeni fonetyczno-fonologicznej.

Oceniając część empiryczną monografii dr Magdaleny Dańko, pragnę podkreślić przejrzystość metodologiczną i materiałową całości protokołu badawczego (rozdział 2, 3 i 4), staranne opracowanie danych i ich klarowną prezentację. Dużym atutem badania jest zastosowanie niezwykle precyzyjnych programów do rejestracji i analizy akustycznej mowy (program PRAAT do analizy dźwięków mowy oraz systemy wizualizacji danych statystycznych R i RStudio). Te walory, jak również zakorzenienie całej analizy w technicznych parametrach, w pełni spójne z częścią teoretyczną gwarantują obiektywizm, weryfikowalność i nowatorstwo przedsięwzięcia Habilitantki.

Mimo ogólnie pozytywnej oceny zastosowanej metodologii badawczej jest kilka rozwiązań, których nie podzielam, albo zwyczajnie nie do końca rozumiem. Do tych ostatnich należy logika tworzenia grupy kontrolnej dla języka francuskiego jako ojczystego. Dlaczego Badaczka zdecydowała się przyjąć wartości referencyjne dla kobiet na podstawie produkcji mowy ośmiu osób, a dla mężczyzn na podstawie tylko dwóch osób? Intryguje mnie to tym bardziej, że analiza nie obejmuje wyników średnich dla grupy polskich uczniów i opiera się głównie na analizie samogłosek produkowanych przez pojedyncze osoby. Inna wątpliwość wiąże się założeniem, że uczący się nabywając dźwięki języka docelowego opiera ich rozpoznanie i wymawianie na posiadanym już repertuarze. Czy zatem słuszne jest ograniczenie tego repertuaru wyjściowego do systemu języka pierwszego, w sytuacji, gdy, jak można domniemywać, wszyscy uczący się we wcześniejszych etapach kształcenia uczyli się co najmniej jednego języka obcego innego niż język francuski?

Oczywiście powyższe drobne uwagi nie umniejszają w żaden sposób wartości przedstawionego do recenzji dzieła. Monografia dr Magdaleny Dańko to fascynująca i odkrywczą podróż w świat dźwięków, formantów, przestrzeni wokalicznych, dająca wgląd w mechanizmy wytwarzania samogłosek nowych i podobnych w języku francuskim przez polskich uczących się. Przeprowadzone przez nią badania świadczą o dobrej orientacji w wiedzy dziedzinowej, solidnym warsztacie metodologicznym, doskonałej znajomości narzędzi technicznych. Wymienione elementy składają się na dojrzałość badawczą Habilitantki i pozwalają stwierdzić, że z powodzeniem poradzi sobie ona jako samodzielny

pracownik naukowy. Stwierdzam, że rozprawa habilitacyjna Magdaleny Dańko pt. *CONCERTO DES SONS. Du système slave au système roman dans l'enseignement de la prononciation en Français Langue Étrangère*, przedstawiona jako główne osiągnięcie naukowe spełnia kryteria stawiane tego typu osiągnięciom w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie językoznawstwo określonym w art. 219 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

Ocena dorobku naukowego

Ocena ilościowa

Załączona do wniosku dokumentacja dostarcza informacji o dorobku naukowym dr Magdaleny Dańko. Składają się na niego 24 prace naukowe, z czego prawie wszystkie (z wyjątkiem dwóch) zostały opublikowane po uzyskaniu stopnia naukowego doktora w 2007 roku. Wśród nich znajduje się 15 artykułów w czasopismach naukowych i 9 rozdziałów w monografiach, przeważnie w języku francuskim, głównie we współautorstwie.

W dorobku naukowym zwraca uwagę intensywna i różnorodna współpraca naukowa z trzema francuskimi ośrodkami uniwersyteckimi Uniwersytetem Paul Valéry w Montpellier, Uniwersytetem w Strasburgu i Instytutem Katolickim w Tuluzie. Kontakty te zaowocowały wspólnymi badaniami, publikacjami oraz wykładami gościnnymi (Montpellier). Dzięki nim Habilitantka miała możliwość udziału w projektach: jako partner zewnętrzny w projekcie SIMPLE APPRENANT koordynowanym przez Uniwersytet w Strasburgu oraz jako członek międzynarodowego zespołu badawczego „TR 4 – enseignement, professionnalisation et innovation” przy Instytucie Katolickim w Tuluzie. Ponadto w latach 2019-2021 była współkoordynatorem projektu PHC POLONIUM.

Habilitantka zdobyła też doświadczenie redakcyjne w zespołowym redagowaniu 2 monografii i 1 czasopisma oraz recenzentkie – recenzowała 3 artykuły do czasopism naukowych. Jest też członkiem komitetu redakcyjnego czasopisma *Travaux de l'Institut de phonétique de Strasbourg* oraz członkiem rady naukowej serii *Dixit Grammatica* we francuskim wydawnictwie *L'Harmattan*.

W trakcie swojej kariery naukowej Habilitantka uczestniczyła wraz z referatem w 31 konferencjach w Polsce i zagranicą, organizowała 7 konferencji naukowych we współpracy z innymi ośrodkami w Słowacji i we Francji.

Dwukrotnie została wyróżniona nagrodą Rektora Uniwersytetu Opolskiego za działalność naukową.

Nie znalazłam informacji o członkostwie dr Magdaleny Dańko w organizacjach naukowych, choć wiem, że należy do Akademickiego Towarzystwa Romanistów Polskich „Plejada”. Zachęcałabym Habilitantkę do poszerzenia swojej aktywności również na polu stowarzyszeniowym.

Ocena jakościowa

W autoreferacie dr Magdalena Dańko wskazała następujące obszary swoich dociekań badawczych:

- 1) Percepcja dźwięków języka francuskiego i korekta wymowy. Biorąc pod uwagę liczbę publikacji w tym obszarze, to najważniejsze zainteresowanie Badaczki i jej podstawowy zakres ekspertyzy, rozwijane we współpracy z francuskimi specjalistami fonetyki. Poszukiwania w tym obszarze skutkowały opracowaniem w kolejnych artykułach testów do badania słuchu fonematycznego, ich wykorzystaniem w analizie przyswajania kontrastów akustycznych języka obcego, rozpoznawaniem zależności między artykulacją a wartościami akustycznymi, diagnozowaniem trudności typowych dla polskich uczących się języka francuskiego.
- 2) Nauczanie i uczenie się gramatyki języka francuskiego, a szczególnie struktur nie mających odpowiedników w języku polskim takich jak *l'Infinitive de Compte rendu de Perception (ICP)*. W pracach tych Badaczka stara się łączyć językoznawcze analizy wybranych zjawisk gramatyczno-leksykalnych z refleksją nad ich dydaktycznym opracowaniem. Jej artykuły przybliżają poznawcze i funkcjonalne problemy osób uczących się i prowadzą do sformułowania metod ich rozwiązania.
- 3) Szeroko rozumiane wyzwania związane z kształceniem filologów i nauczycieli języka francuskiego jako obcego. Podnoszone kwestie dotyczyły uwzględniania potrzeb rynku pracy w kształceniu filologicznym, rozwijania postawy refleksyjnej przyszłego nauczyciela, zarządzania interakcją w klasie.

Zapoznawszy się z artykułami Habilitantki dostrzegam nie tylko rozwój i krystalizację zainteresowań badawczych, ale też wyraźną ewolucję Jej warsztatu metodologicznego: od ujęć metodycznych, sondażowych we wczesnych publikacjach do złożonych protokołów eksperymentalnych w tych nowszych. Bogata współpraca naukowa, kontakty z liczącymi się ośrodkami uniwersyteckimi, udział w konferencjach oraz publikacje w wysoko punktowanych czasopismach wskazują na międzynarodowy zasięg pracy naukowej Habilitantki i są dobrym prognostykiem jej dalszego rozwoju naukowego. Stwierdzam, że zarówno ilościowo jak i jakościowo opisane powyżej publikacje składają się na osiągnięcie

spełniające wymogi stawiane dla tej części dorobku podlegającego ocenie w przewodzie habilitacyjnym.

Osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne i popularyzatorskie

Dr Magdalena Dańko ma imponujące doświadczenie dydaktyczne i organizacyjne. Obejmuje ono szeroki wachlarz zajęć prowadzonych na studiach licencjackich i magisterskich, a wśród nich tak różne przedmioty jak praktyczna znajomość języka i jej różne komponenty, fonetyka, odmiany języka specjalistycznego, językoznawstwo, metodologia badań, dydaktyka, proseminaria i seminaria dyplomowe. Pokażna jest też liczba wypromowanych prac dyplomowych (38 prac licencjackich i 1 praca magisterska) z językoznawstwa i z dydaktyki języka francuskiego.

Doceniam zaangażowanie Habilitantki na rzecz macierzystej jednostki. Składa się na nie m.in. opracowanie i utworzenie nowego kierunku studiów magisterskich *Langue française, institutions européennes et relations internationales* na Uniwersytecie Opolskim, przygotowanie dokumentacji programowych dla istniejących już kierunków, obsługa danych USOS, nadzór nad praktykami studenckimi czy przygotowanie planów zajęć. Jej działalność organizacyjna obejmuje także aktywność w gremiach wydziałowych Uniwersytetu Opolskiego: w zespole ds. promocji Wydziału Filologicznego, w zespole ds. oceny jakości kształcenia na Wydziale Filologicznym, w kolegium naukowym dyscypliny językoznawstwo. Aktualnie dr Magdalena Dańko jest kierownikiem Katedry Języka Francuskiego UO.

Warto wymienić także osiągnięcia w popularyzowaniu nauki i we współpracy z otoczeniem społecznym uczelni takie jak współpraca ze szkołami (warsztaty, wykłady), udział w kolejnych edycjach *Opolskiego Festiwalu Nauki* czy prowadzenie warsztatów w ramach *Akademii Młodego Poligloty*.

Sumienne wykonywanie powierzonych obowiązków zostało uhonorowane *Nagrodą Rektora Uniwersytetu Opolskiego III stopnia zespołową organizacyjną* w roku 2019.

W oparciu o wyżej wymienione liczne i różnorodne formy aktywności dorobek w zakresie działań dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich oceniam bardzo pozytywnie.

Konkluzja

Dokonana ocena monografii pt. *CONCERTO DES SONS. Du système slave au système roman dans l'enseignement de la prononciation en Français Langue Étrangère*, aktywności naukowej, dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej dr Magdaleny

Dańko prowadzi do jednoznacznego wniosku, że jej dotychczasowe osiągnięcia stanowią istotny wkład do dyscypliny językoznawstwo i są gwarantem badawczej rzetelności i samodzielności. Ostatecznie stwierdzam więc, że dr Magdalena Dańko spełnia warunki określone w art. 219 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* stawiane osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego.

Poznań 25.05.2023

Bernadeta Wójcickowska